

Af et Brev fra Frk. Marcher i Armenien.

.....Det er saa dejligt at vide, at de kristne Kvinder derhjemme begynder at vaagne og vaage over det, der maatte være deres Ret.

Herude mærker vi saa smerteligt, hvor tilbage Kvinden er, og det underlige er, at Interesser vel er vaagne hos nogle, men de samme fortaber sig saa let i det Ydre og ikke i Sagen selv. Det er slet ikke saa svært at faa en Klasse (Børn) interesseret for et Emne saaledes, at Tankerne ogsaa sættes i Bevægelse, men begynder man at arbejde med Lærerinderne f. Eks., saa mærker man, hvor uvant de er til selv at tænke en Tanke logisk igennem. Og alligevel fører vore Lærerinder et rent Slaraffenliv m. H. t. Frihed. De faar Lov til at komme med til Lærermødet Fredag Aften og sidde paa Stole, (dog kun paa dem, der er i Nærheden af Døren). Og da det samme Møde er et Bedemøde, er det dem ikke forbudt at bede, som det er andre Steder. Ja, vi har ført det saa vidt, at Lærerinderne ogsaa indleder. Det var en 3 Md.s Kamp!

Jeg følte mig krænket paa Lærerdernes Vegne, at de maatte sidde paa Gulvet og i det hele blev behandlet med Foragt, mens de unge Fyre til Lærere sad paa Stole; jeg gjorde derfor den tyske Missionær, der er Leder, og den armeniske Badwilli (Præst) opmærksom paa, at enten maatte dette ændres, eller Lærerinderne have Bedemøde for sig selv. Da de ikke gik ind paa det sidste, maatte de finde sig i det første. Og da en af Lærerne ved

Pigeskolen, som jeg leder, skulde indlede det næste Møde, bad jeg ham om at overgive mig det. Efter forud at have talt med Lærerinderne blev Mødet holdt i min Stue og som Følge deraf de bedste Pladser givet Lærerinderne, medens Lærerne sad nede ved Døren. Der følte de sig slet ikke hjemme; med Lærerinderne var det anderledes, de tog levende Del i det hele, og tilsidst erklærede jeg overfor hele Forsamlingen (vi har over 30 Lærere og Lærerinder), at Lærerinderne herefter ogsaa vilde lede Mødet. I to Uger gik Lærerne ind paa det, saa begyndte de at længes efter Herredømmet igen og tale imod den ny Ordning. Dog er Stormen nu ovre, og selv om den Lærerinde, der skal lede Mødet, ikke bliver indrømmet den Plads, som efter orientalsk Skik tilhører Indlederen, saa gaar Lærerinderne paa med Dødsforagt. — I vore Lærerkonferencer er der altid den samme Kamp! — Og alligevel forlanger vi lige saa meget af en Lærerinde som en Lærer, kun faar hun ikke Halvdelen af den Løn, han faar! — Og vi, der er gaaet herud, bliver som Kvinder traadt paa af armeniske og tyrkiske Mænd, hvis vi ikke Gang efter Gang tvinger dem til at vise os blot nogenlunde Respekt. Og med hver eneste Lærer, der kommer som ny her ved Pigeskolen, er der en Kamp — uden Ord — inden han forstaar, hvorledes han maa opføre sig. I de første Dage hilser han ikke engang paa én, medens han for en Mand bukker sig omtrent til Jorden. Badwillien (Præsten) f. Eks. er i en protestantisk Menighed som en Monark; at man som Kvinde kan vove at sige ham Sandheden, hvis han ikke retter sig efter